

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Anheuser-Busch Incorporated

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 czerwca 2006 r.;
- oddalenie wniosku o zarejestrowanie słownego znaku towarowego „BUD” nr 1 603 539 dla towarów należących do klas 32 i 33;
- przesłanie OHIM orzeczenia wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Anheuser-Busch Incorporated

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BUD” dla towarów należących do klas 32 i 33 — zgłoszenie nr 1 603 539

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: prawo do używania chronionego oznaczenia pochodzenia „BUD” w odniesieniu do piwa

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 62 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾ oraz art. 20 rozporządzenia wykonawczego nr 2868/95⁽²⁾ ze względu na to, iż zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza nie ma kompetencji do orzekania o ważności chronionego oznaczenia pochodzenia, na które skarżąca powołała się w swym sprzeciwie. Skarżąca podnosi również, że oznaczenie „BUD” stanowi oznaczenie pochodzenia, chronione we Francji i w Austrii. Nadto skarżąca powołuje się na błędne zastosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 ze względu na to, iż jej zdaniem oznaczenie pochodzenia „BUD” stanowi oznaczenie używane w działalności handlowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 1994 r., str. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r., wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303 z 1995 r., str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2006 r. — REWE-Zentral przeciwko OHIM (Port Louis)

(Sprawa T-230/06)

(2006/C 261/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: REWE-Zentral AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: M. Kinkeldey, Rechtsanwalt i A. Lehmann, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 czerwca 2006 r. — numer odwołania R 25/2006-1 — w odniesieniu do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 003 664 133 PORT LOUIS;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Port Louis” dla towarów należących do klas 18, 24 i 25 (zgłoszenie nr 366 4133).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Przepisy art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ zostały naruszone, ponieważ zgłoszony znak towarowy może zostać zarejestrowany. Ponadto naruszona została zasada do bycia wysłuchanym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2006 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji

(Sprawa T-231/06)

(2006/C 261/41)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: H. G. Sevenster i D. J. M. de Grave)

Strona pozwana: Komisja

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 2084 z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie finansowania ad hoc niderlandzkiego nadawcy publicznego przez Niderlandy, z wyjątkiem jej art. 1 ust. 3, która została wydana w postępowaniu w sprawie pomocy państwa C2/04 (ex NN 170/2003)
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi w pierwszej kolejności naruszenie art. 88 ust. 2 WE i praw do obrony, ponieważ Komisja w swojej decyzji znacznie odeszła od decyzji z dnia 3 lutego 2004 r. ⁽¹⁾, poprzez którą wszczęła formalną procedurę dochodzenia. Utrzymuje ona, że przedmiot dochodzenia oraz metoda obliczania nadmiernej kompensacji zostały zmienione.

Po drugie twierdzi ona, że zostały naruszone art. 88 ust. 1, 2 i 3 WE, art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾ oraz art. 253 WE, ponieważ Komisja nieprawidłowo zinterpretowała i zastosowała pojęcia nowej pomocy i istniejącej pomocy.

Komisja zinterpretowała wypłatę pochodzącą z niektórych funduszy lub rezerw jako nową pomoc. W ten sposób Komisja nie wzięła pod uwagę, że te wypłaty, tak samo jak zwykłe środki finansowe przeznaczone dla nadawców publicznych, stanowią część budżetu mediów i nie stanowią szczególnych środków publicznych. Jedyna różnica, a mianowicie to, że zostały one udostępnione na szczególne cele, nie stanowi powodu, aby traktować je inaczej od pozostałej części publicznych środków finansowych.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja niepoprawnie zastosowała pojęcie istniejącej pomocy, ponieważ zwrot części rezerw przez poszczególnych ponadregionalnych nadawców publicznych na rzecz jednostki koordynującej, NOS, uznała za nową pomoc na rzecz NOS. Natomiast w opinii skarżącej wspomniane rezerwy pochodzą z rocznych środków finansowych, które stanowią istniejącą pomoc, a ich przekazanie NOS nie pozbawia ich właściwości istniejącej pomocy.

Pomocniczo skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 86 ust. 2 WE, popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego oraz naruszyła art. 253 WE poprzez sposób, w jaki obliczyła nadmierną kompensację publicznym nadawców.

Komisja niesłusznie założyła, że środki finansowe nie są zgodne z zasadą proporcjonalności. Komisja stwierdziła najpierw, że środki finansowe nie doprowadziły do antykonkurencyjnego zachowania na rynkach. Jej zdaniem z tego względu nie może być mowy o nadmiernej kompensacji, a zatem także zwrot środków nie jest konieczny.

Ponadto Komisja ustaliła kwotę, która podlega zwrotowi z funduszy Omroepreserve (rezerwy przeznaczone dla publicznych nadawców) NOS. Przy tym wyszła z założenia, że ta kwota znajduje się jeszcze w rezerwach NOS, chociaż w rzeczywistości została ona już wykorzystana zgodnie z obowiązującymi tu wymogami.

Komisja stwierdziła ponadto, że rezerwy, które poszczególni nadawcy publiczni przekazali NOS, muszą zostać w całości zwrócone. W ten sposób bez uzasadnienia odeszła od swojej wcześniejszej praktyki, która dopuszcza nadmierną kompensację nieprzekraczającą 10 %.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, C 61, str. 8

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2006 r. — Europaïki Dynamiki przeciwko Komisji**(Sprawa T-232/06)**

(2006/C 261/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis i N. Keramidas, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji DG ds. Podatków i Unii Celnej, mocą której Komisja nie wybrała oferty skarżącej i udzieliła zamówienia wygrywającemu wykonawcy;
- obciążenie DG ds. Podatków i Unii Celnej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi w związku ze skargą, nawet w razie jej oddalenia;
- zasądzenie od DG ds. Podatków i Unii Celnej odszkodowania na rzecz skarżącej za szkody poniesione w związku z rzeczoną procedurą przetargową.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji DG ds. Podatków i Unii Celnej z dnia 19 czerwca 2006 r., na mocy której odrzucono jej ofertę złożoną w odpowiedzi na ogłoszenie o przetargu na specyfikację, opracowanie, konserwację i utrzymanie IT służb celnych w związku z projektem DG ds. Podatków i Unii Celnej „CUST-DEV” (Dz. U. 2005/S 117-115222) i udzielono zamówienia innemu oferentowi.